

Holdbéli krónikák 3.

Cress

Egy modern, erős
hősnőnek is lehet
szüksége támaszra!

fine
selection

NEW YORK TIMES BESTSELLER

MARISSA MEYER

M A R I S S A M E Y E R

Cress

Holdbéli krónikák 3.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

[E]lső rész

*Kislány korában a boszorkány elzárta őt
egy ajtó és lépcső nélküli toronyba.*

Egy

AMŰHOLD TIZENHAT ÓRÁNKÉNT ÍRT LE EGY TELJES KÖRT a Föld körül. Börtöne lélegzetelállító kilátással rendelkezett: óriási kék tengerek, kavargó felhők és napfelkelték, melyeknek köszönhetően lángba borult a fél világ.

Amikor először idehozták, folyton a falhoz rögzített asztalra halmozta a párnáit, az ágyneműjét a monitorokra aggatta, és kis alkóvot hozott létre magának. Azt játszotta, hogy nem is egy műholdon van, hanem egy űrsiklón, ami épp a kék bolygó felé tart. Hamarosan földet ér majd, és valódi talajra léphet, valódi napsütést érezhet a bőrén, valódi oxigént lélegezhet be.

Órákon át bámulta a kontinenseket, és arról ábrándozott, milyen lehet odalent.

Lunát viszont sosem akarta látni. Bizonyos napokon olyan közel került hozzá, hogy csak a Hold látszott az ablakból, sőt, még az óriási, csillogó kupolák és ragyogó városok is kivehetővé váltak odalent,

ahol a holdlakók élnek. Ahol egykor ő maga is élt. Sok-sok évvel korábban. Még mielőtt száműzték.

Kislányként Cress elbújt a Hold elől azokban a fájdalmasan hosszú órákban. Néha bebújt a kis mosdóba, és bonyolult hajfonatok készítésével szórakoztatta magát. Vagy bemászott az asztala alá, és al-tatódalokat énekelt magának, amíg el nem nyomta az álom. Vagy anyát és apát talált ki magának, elképzelte, ahogy együtt játszanak, kalandos történeteket olvasnak fel neki, és gyengéden kisimítják a haját a homlokából, míg végül – végre! – a Hold ismét a Föld jó-tékony takarásába került, és újfent biztonságban érezhette magát.

Azokban az órákban még most is bemászott az ágy alá, és szundi-kált, olvasott, fejben dalokat szerzett, esetleg bonyolult programkó-dokon gondolkozott. Továbbra sem szerette Luna városait figyelni, titokban attól rettegett, hogy ha ő látja a holdlakókat, akkor nyilván ők is átlátnak a mesterséges égbolton, és kiszúrják őt.

Több mint hét éve kísértette ez a rémálom.

De most hiába kúszott be Luna ezüstös széle az ablak sarkába, Cress ügyet sem vetett rá. Az egész falat betöltő, áttetsző képernyők vadonatúj rémálmot sugároztak. Iszonyatos szavak jelentek meg a hírfolyamokban, fotók és videók mosódtak el a szeme előtt, ahogy egyikről a másikra görgetett. Bár képes lenne gyorsabban olvasni!

14 VÁROST ÉRT TÁMADÁS VILÁGSZERTE
16 EZER FÖLDI ÁLDOZATOT KÖVETELT A KÉTÓRÁS
GYILKOSSÁGSOROZAT
A HARMADIK ÉRA LEGNAGYOBB MÉSZÁRLÁSA

Tele volt a net borzalommal. Halott áldozatok feküdtek az ut-cán szétszabdalt hassal, vérük a csatornába folyt. Mellettük vad,

emberformájú lények látszottak, állukon, körmük alatt és ruhájuk elején vörös foltok éktelenkedtek. Cress kezét a szájára szorítva mind-egyik képet végiggörgette. Egyre nehezebben kapott levegőt, ahogy felfogta, mi történt.

Ez az ő hibája.

Hónapokon keresztül álcázta a holdbéli hajókat a földi radarok elől, kérdés nélkül engedelmeskedett Sybil úrnő parancsának, ahogyan egy magafajta tökéletesen idomított szolgálkútól ez elvárható volt.

Most már tudta, pontosan miféle szörnyetegek utaztak azokon a hajókon. Most eszmélt csak rá, miféle tervet forralt őfelsége egész végig, csakhogy már túl késő volt.

16 EZER FÖLDI ÁLDOZAT

A Földet nyilván meglepetésként érte mindez, mégpedig azért, mert ő túl gyáva volt ahhoz, hogy nemet mondjon az úrnő parancsaira. Elvégezte a feladatát, aztán szemet hunyt az egész felett.

Elkapta a tekintetét a halált és vérontást ábrázoló képekről, és egy másik hírre koncentrált, ami még több borzalmat sejtetett.

A Keleti Nemzetközösség uralkodója, Kaito császár azáltal vetett véget a támadásoknak, hogy beleegyezett, feleségül veszi Levana holdbéli királynőt.

Levana királynő hamarosan a Nemzetközösség új császárnéjává válik.

A döbbsent földi tudósítók igyekeztek kitalálni, miféle álláspontot foglaljanak el eme diplomatikusan, mégis vitatható megoldás hallatán. Voltak, akik teljesen kikeltek magukból, kijelentették, hogy a Nemzetközösségnek és a Földi Uniónak háborúra kellene készülnie, nem

esküvőre. Mások minden tőlük telhetőt megtettek, hogy megvédjék ezt az újonnan kötendő szövetséget. Cress körkörösén mozgatta ujjait a vékony, áttetsző képernyőn, és felhangosította azt a férfit, aki épp a lehetséges előnyökről beszélt. Nem lesznek további támadások, nem kell attól tartani, mikor rontanak rájuk. A Föld jobban megértené a holdbéli kultúrát. Megosztanák egymással a technológiai vívmányokat. Szövetségesekké válnának.

És egyébként is, Levana királynő csak a Keleti Nemzetközösség felett akar uralkodni. A Földi Unió többi tagját nyilván békén hagyják.

Cress azonban pontosan tudta, hogy ilyesmit csakis egy ostoba ember hihet el. Levana királynő császárné lesz, aztán meggyilkoltatja Kaito császárt, magáénak nyilvánítja az országot, és azt használja majd ugródeszkának a hadserege számára, hogy végül megtámadhassa az egész Uniót. Addig nem nyugszik, amíg az egész bolygót az uralma alá nem vonja. Ez a kis támadás, ez a tizenhatezer áldozat... Ez még csak a kezdet.

Cress elnémította a híradót, az asztalára könyökölt, és mindkét kezével beletúrt tengernyi szőke hajába. Hirtelen vacogni kezdett, pedig a műhold folyamatosan egyenletes hőmérsékletet biztosított. Az egyik képernyőről a háta mögött gyerekhang olvasott fel hangosan, ezt ő programozta négy örületbe hajlóan unalmas hónap alatt tízévesen. A hang túl vidám volt a szöveghez képest: az Amerikai Köztársaság egy orvosi blogjának bejegyzését idézte éppen, ahol közölték az egyik holdbéli katona boncolásának eredményeit:

A csontokat kalciumban gazdag bioszöveggel erősítették meg, a nagyobb ízületek porcát pedig egy magas sótartalmú oldattal, hogy minél rugalmasabbak és hajlékonyabbak legyenek.

Fogászati beavatkozás során kicserélték a szem- és metszőfogakat, így azok most farkaséra emlékeztetnek, és az állkapocs környékén is a korábban már említett megerősített szövetet találtuk, hogy csonthoz és egyéb szövetekhez hasonló anyagokat haraphassanak át vele. Az alany a központi idegrendszer megváltoztatásának és a széles körű fiziológiai változásoknak köszönhetően vált ilyen agresszívvá, farkast idézővé. Dr. Edelstein feltételezése szerint az agyi bioelektromos hullámok fejlett manipulációja szintén hozzájárulhatott...

– Hírfolyam némitása!

Az édes, tízéves hangocska azonnal elhalt, és a csendet csupán a műhold zümmögése törte meg, ami réges-régen beleivódott már Cress tudatába. A ventilátorok zúgása. A létfenntartó rendszer zörge. A szennyvíz-újrahasznosító tartály bugyogása.

Cress összefogta sűrű tincseit a nyakszirtjénél, és áthúzta a haját a válla felett – gyakorta beleakadt a széke görgőibe, ha nem figyelt oda. Felvillantak előtte a képernyők, ahogy újabb és újabb információért kutatva görgette a földi hírfolyamokat. Lunáról is érkeztek hírek a „bátor katonák”-ról és a „kemény küzdelemmel megszerzett győzelem”-ről – a szokásos blabla, amire a korona áldását adta. Cress már tizenkét éves kora óta ügyet sem vetett a holdbéli hírekre.

Gondolataiba mélyedve a bal karja köré tekerte a copfját, a könyökétől a csuklója felé haladva, és észre sem vette az ölében összegyűlő kusza tincseket.

– Ó, Cress! – mormolta. – Mihez kezdünk most?

A tízéves énje lelkesen így szólt:

– Kérlek, pontosítsd az utasításaidat, nővérkém!

Cress lehunyta a szemét a vakító képernyő előtt.

– Értem, hogy Kai császár meg akarja akadályozni a háborút, de csak tudja ő is, hogy ezzel nem állíthatja meg őfelségét. Ha tényleg feleségül veszi, meg fogja gyilkolni őt, és akkor mi lesz a Földdel? – Cress halántéka fejfájástól lüktetett. – Biztosra vettem, hogy Linh Cinder elmondta neki ezt a bálon, de mi van, ha tévedek? Mi van, ha még mindig fogalma sincs róla, miféle veszély leselkedik rá?

Megpördült a széken, és elhúzta az ujját az egyik lenémított hírfolyam előtt, hogy beüssön egy kódot, és előhívja a rejtett ablakot, amire naponta legalább százszor ránézett. A D-COMM-ablak fekete lyukként nyílt meg az asztal felett, elhagyatottan és némán. Linh Cinder azóta sem próbálta meg felvenni vele a kapcsolatot. Talán elkobozták tőle a chipet, esetleg megsemmisült. Talán már nem is Linh Cindernél van.

Cress nagyot fújt, majd eltüntette a csatornát, ujjhegyei gyors mozgatai nyomán tucatnyi különböző ablak nyílt meg a helyén. Egy pókhálószerű rendszer kötötte össze őket, ami folyamatosan figyelte a netet, és az egy héttel korábban őrizetbe vett holdbéli kiborggal kapcsolatos információkat kereste. Linh Cinder. A lány, aki megszökött az Új-pekingi Börtönből. Cress egyetlen szócsöve Kaito császár-hoz, akin keresztül elmondhatta neki, mit tervez Levana királynő, amennyiben beleegyezik a házasság útján kötendő szövetségbe.

A fő hírfolyam már tizenegy órája nem frissült. Úgy tűnt, a holdbéli megszállítás nyomán kirobbant hisztéria miatt a Föld megfeledezett a legkeresettebb szökevényéről.

– Nővérkém?

Cress egekbe szökő pulzussal megmarkolta a széke karfáját.

– Igen, Kicsi Cress?

– Az úrnő hajója közeledik. Huszonkét másodperc, és megérkezik.

Cress az *úrnő* hallatán kilőtt a székéből. Már annyi évvel korábban is némi rettegéssel ejtette ki a szót.

Mozdulatai pontosan megtervezett tánclépéseket idéztek, sok-sok évnyi gyakorlás volt mögöttük. Gondolatban második érabeli balekinává vált, aki végigröppen az árnyas színpadon, miközben Kicsi Cress visszaszámolt.

00:21. Cress rátenyerelt a matracot előhívó gombra.

00:20. Visszapördült a képernyőhöz, és minden Linh Cinderrel kapcsolatos hírfolyamot a holdbéli korona propagandájával fedett el.

00:19. A matrac hangos puffanással landolt a földön, a párnák és takarók gombócba gyűrve heverték rajta, ahogy hagyta.

00:18. 17. 16. Cress ujjai végigtáncoltak a képernyőkön, elrejtettek minden földi hírfolyamot és hálózati csoportot.

00:15. Cress megfordult, és gyorsan kitapogatta a takaró két sarkát.

00:14. Egyetlen csuklómozdulattal szelet fogott vitorlává alakított a takarót.

00:13. 12. 11. A takarót a helyére rántva, elsimítva az ágy másik végébe sietett, majd a helyiség túloldalán lévő képernyők felé pördült.

00:10. 9. Földi drámák, zenék, második érabeli irodalmi alkotások mind-mind eltüntetve.

00:08. Visszapördült az ágy felé. Kecsesen lehajtotta a takarót.

00:07. Két párnát szimmetrikusan az ágy fejtámlájának döntött. Egy íves mozdulattal kihúzta a haját, ami a takaró alá szorult.

00:06. 5. Keresztülszűszott a padlón, felmarkolt minden egyes odavetett zoknit és hajgumit, hogy a szennyesledobóba hajítsa őket.

00:04. 3. Végigsöpört az asztalokon, felkapta az egyetlen tálkáját, az egyetlen kanalát, az egyetlen poharát, illetve egy marék érintőce-
ruzát, és behajította őket a kamrába.

00:02. Végül ismét megpördült, hogy szemügyre vegye a munkáját.

00:01. Elégedetten felsóhajtott, és felkészült a kecses meghajlásra.

– Megérkezett az úrnő – jelentette be Kicsi Cress. – A dokkoló-
horog kiengedését kéri.

A színpad, az árnyak, a zene azon nyomban elpárolgott Cress gondolatai közül, de a begyakorolt mosoly nem hervadt le az ajkáról.

– Máris! – csipelte a fő beszállórámra felé libbenve.

A műholdon két rámpa is volt, de mindig csak az egyiket használták. Cress azt sem tudta, működőképes-e a másik bejárat egyáltalán. Mindkét széles fémajtó zsilipkamrába vezetett, azon túl pedig csak a világűr tátongott.

Kivéve akkor, amikor űrsiklót horgonyoztak hozzá. Az úrnő űrsiklóját.

Cress bepötyögte az utasítást. A képernyőn megjelenő ábrán jól látszott, ahogy a horog kicsúszik, és Cress hallotta is a koppanást, ahogy rögzítették vele a hajót.

Megremegtek körülötte a falak.

Fejből tudta, mit hoz a következő néhány pillanat, akár a szívverései is eligazíthatták volna, mikor következik az újabb ismerős hang. Ahogy a kis űrhajó hajtóművének zúgása leáll. Ahogy a zsilip dokkoláskor csattan egyet, és az űrsiklóhoz tapad. A vákuum hangja, ahogy az oxigén beszivárog. A csipogás, ami jelzi, hogy biztonságosan lehet közlekedni a két egység között. Ahogy kinyílik az űrsikló. Ahogy léptek visszahangoznak a folyosón. Ahogy a műhold ajtaja szisszenve kinyílik.

Volt idő, amikor Cress még melegséget és kedvességet remélt az úrnőjétől. Hogy talán Sybil egyszer ránéz, és így szól:

– Drága, édes Crescentem, kivívtad őfelsége, a királynő bizalmát és elismerését. Visszatérhetsz velem Lunára, egyenrangúként tekintünk rád.

Azok az idők már réges-rég elmúltak, Cress begyakorolt mosolya azonban még Sybil úrnő ridegsége ellenére is rezzenéstelen maradt.

– Szép napot, úrnőm!

Sybil felhúzta az orrát. Fehér köpenyének hímezett ujjá fodrozódott a hatalmas láda körül, amit cipelt. Benne a szokásos ellátmány lapult: étel, friss víz a fogságban élő Cress számára, és természetesen az egészségügyi doboz.

– Ezt vehetem úgy, hogy megtaláltad?

Cress az arcára fagyott mosollyal összerezett.

– Hogy megtaláltam, úrnőm?

– Ha annyira *szép* napunk van, akkor nyilván sikerült elvégezned azt az egyszerű feladatot, amivel megbíztalak. Így van, Crescent? Megtaltad a kiborgot?

Cress lesütötte a tekintetét, és a tenyerébe vájta a körmeit.

– Nem, úrnőm. Nem találtam meg.

– Értem. Tehát mégsem olyan szép ez a nap, igaz?

– Úgy értettem... Hogy amikor jön, mindig nagyon... – Cress elhallgatott. Nagy nehezen ellazította begörbített ujjait, és a bátorságát összeszedve belenézett Sybil úrnő szemébe. – Épp most olvastam a híreket, úrnőm. Azt hittem, örülünk őfelsége eljegyzésének.

Sybil ledobta a lábát a frissen vetett ágyra.

– Majd akkor leszünk elégedettek, ha a Föld Luna irányítása alá kerül. Addig dolgunk van még, úgyhogy jobb lenne, ha nem vesztesgetnéd az idődet hírek és pletykák olvasgatására.

Sybil vészesen közel került a monitorhoz, amin a D-COMM titkos ablaka lapult, és a bizonyíték, hogy Cress elárulta a holdbéli koronát. Cress megmerevedett. Azonban Sybil elnyúlt a képernyő mellett, ahhoz a monitorhoz, amin egy Kaito császárról készült videófelvétel ment, aki a Keleti Nemzetközösség zászlaja előtt mondott épp beszédet. Sybil érintésére a képernyő üressé vált, és mögötte felsejlett a fémfal, a hővezetékek rengetege.

Cress lassan kifújta a levegőt.

– Nagyon remélem, hogy *valamit* azért találtál.

Cress kihúzta magát.

– Látták Linh Cindert az Európai Föderációban, egy dél-franciaországi kisvárosban, megközelítőleg este hat órakor helyi id...

– Ezt én is pontosan jól tudom. Aztán Párizsba ment, végzett egy varázslóval meg pár hasztalan felderítővel. Bármi egyéb, Crescent?

Cress nyelt egyet, és nyolcast leírva, a csuklója köré tekerte a haját.

– 17:48-kor, a franciaországi Rieux-ben egy úrhajó- és járműalkatrészboltban az eladó frissítette az adatbázist, levett egy energiacellát, ami pont megfelelő lenne egy 11.3-as osztályú, 214-es Ram pionnak, de a feljegyzések szerint bevétel nem keletkezett. Arra gondoltam, talán Linh Cinder ellopta... vagy talán megigézte...

Cress elhallgatott. Sybil szeretett úgy tenni, mintha a kiborg lány kagyló lenne, pedig mindketten tudták, hogy nem így van. Cresstől eltérően, aki valóban kagylónak született, Linh Cinder rendelkezett holdbéli adottsággal. Lehet, hogy valahogy elnyomták vagy elrejtették, de a Nemzetközösség éves bálján határozottan megmutatkozott.

– Egy energiacellát? – hagyta figyelmen kívül Sybil Cress tévovázását.

– Sűrített hidrogénből állít elő energiát, hogy meghajts...

– Tudom, mi az! – csattant fel Sybil. – Tehát azt mondod, hogy az egyedüli előrelépés, amit az ügyben elértél, az, hogy kiderítetted, a kiborg a hajóját javítja? Hogy így még nehezebb lesz majd lenyomozni őt, amire már akkor sem voltál képes, amikor még a Földön volt?

– Sajnálom, úrnőm. Igyekszem. Csak...

– Nem érdekelnek a kifogásaid! Éveken keresztül győzködtem őfelségét, hogy hagyjon életben téged, mert úgy hittem, képes vagy valami értékeset kínálni számára, valamit, ami még a vérnél is fontosabb lehet. Talán hibáztam, amikor úgy döntöttem, megvédelek, Crescent?

Cress az ajkába harapott, és magában tartotta a megjegyzését, miszerint rengeteget tett már őfelségéért a fogságban töltött évek alatt. Számptalan kémrendszert tervezett, hogy megfigyelhessék a földi vezetőket, meghekkelte a diplomaták közötti kommunikációs csatornákat, zavarta a műholdjeleket, hogy a királynő katonái észrevétlen megtámadhassák a Földet, aminek következményeképpen most tízenhatezer földi lakos vére száradt a lelkén. Nem mintha számított volna. Sybil csak azt tartotta számon, amikor Cress hibázott, és élete legnagyobb hibája jelenleg az volt, hogy nem találta még meg Linh Cindert.

– Sajnálom, úrnőm. Még jobban fogok igyekezni.

Sybil összehúzta a szemét.

– Nagyon dühös leszek, ha nem találod meg hamarosan azt a lányt.

Sybil pillantása alatt Cress fatáblára tűzött molylepkének érezte magát.

– Megértettem, úrnőm.

– Helyes. – Sybil megpaskolta Cress arcát. Már-már anyainak, helyeslőnek tűnt a mozdulat, de azért nem teljesen. Ezután elfordult, és kinyitotta a láda zárját. – No akkor – húzta elő az injekciós tűt az egészségügyi dobozból. – Mutasd csak a karod!

Kettő

FARKAS ELLÖKTE MAGÁT A LÁDÁTÓL, ÉS NEKIRONTOTT. Cinder igyekezett leküzdeni az azonnal rátörő kétségbeesést. Minden izma megfeszült az újabb ütés elszenvetésének ígéretétől, pedig tudta, hogy Farkas kesztyűs kézzel bánik vele.

Cinder szorosan lehunyta a szemét a becsapódás előtt, és *összpon-*
tosított.

Fájdalom hasított a fejébe, mintha vésőt döftek volna az agyába. Fogcsikorgatva igyekezett túrni, próbálta leküzdeni az ezután érkező émelygés hullámain.

Farkas nem ütötte meg.

– Ne... csukd... be... a... szemed!

Cinder továbbra is összeszorított állkapoccsal, nagy nehezen kinyitotta előbb az egyik, majd a másik szemét. Farkas előtte állt, jobb kezét a levegőben tartotta, épp fültövön akarta vágni. Mintha teljesen

megkövült volna – merthogy Cinder sakkban tartotta. Farkas energiája forrónak, tapinthatónak tűnt, épphogy csak sikerült távol tartania magától a holdbéli adottságának segítségével.

– Könnyebb, ha becsukom – sziszegte vissza. Még ez a néhány szó is hatalmas agyi megterheléssel járt, mire Farkas ujjai megrezzentek. Igyekezett kiszabadulni az irányítása alól.

Ám ekkor Farkas pillantása mögé vándorolt, és Cinder ütést érzett a lapockái között, amitől előrebukott. Lefejelte Farkas mellkasát. A fiú épp időben szabadult ahhoz, hogy még elkapja őt.

Thorne kuncogni kezdett Cinder mögött.

– És sokkal könnyebb mögéd lopakodni is.

Cinder megpördült, majd meglökte Thorne-t.

– Ez nem játék!

– Thorne-nak igaza van – jelentette ki Farkas. Cinder hallotta a hangján, mennyire kimerült, bár azt nem tudta pontosan, vajon a folyamatos közelharc okozza-e, vagy a frusztráció, hogy ilyen amatőr tanítványa van. Az utóbbi tűnt valószínűbbnek. – Amikor becsukod a szemed, védtelenné válsz. Még kell tanulnod úgy használni az adottságodat, hogy közben azzal is tisztában vagy, mi zajlik körülötted, és még aktív is maradsz.

– Aktív?

Farkas előbb jobbra, majd balra is kiroppantotta a nyakát, és megrázta a fejét.

– Igen, aktív. Több tucat katonával is szembekerülhetünk egyszerre. Kis szerencsével akár kilencet vagy tízet is irányíthatsz, bár ez elég optimista becslésnek tűnik jelen helyzetben.

Cinder felhúzta az orrát.

– Ez azt jelenti, hogy közben védtelenné válsz jó néhány másikkal szemben. Képesnek kell lenned úgy irányítani engem, hogy közben

teljesen jelen vagy, mind mentálisan, mind pedig fizikailag. – Farkas hátrébb lépett, majd beletúrt kócos hajába. – Ha még Thorne is oda tud lopakodni mögéd, akkor nagy bajban vagyunk.

Thorne megigazította az ingujját.

– Sose becsüld alá egy bűnözőzseni lopakodóképességét!

Scarlet felnevetett a műanyag ládán, amin egy tál zabkását majszolva, törökülésben ücsörgött.

– „Bűnözőzseni”? Egy hete próbáljuk kitalálni, hogyan hatoljunk be a császári esküvőre, és eddig annyit sikerült hozzátenned a tervhez, hogy megmondtad, a palota tetejének melyik része elég széles ahhoz, hogy a drágalátos hajód karcolás nélkül megússza a leszállást!

A plafon mentén fénypanelek villantak fel.

– Teljes mértékben egyetértek Thorne kapitány prioritásaival – jegyezte meg Iko a hajó beépített hangszóróin keresztül. – Tekintve, hogy ez lehet a nagy bemutatkozásom a neten, már megbocsássatok, de a lehető legjobban akarok festeni.

– Jól mondd, szépségem! – kacintott fel Thorne a hangszórókra, pedig Iko szenzorai nem voltak elég érzékenyek ahhoz, hogy észrevegye. – És szeretném felhívni a többiek figyelmét arra, hogy Iko nagyon helyesen használja a *kapitány* rangjelzést, amikor hozzám beszél. Mind tanulhatnátok egy s mást tőle.

Scarlet ismét felnevetett, Farkas felvont szemöldökéből egyértelmű volt, hogy nem hatja meg különösebben Thorne beszéde, a rakétér hőmérsékletének hirtelen megemelkedése alapján Iko pedig elpirult a dicséret hallatán.

Azonban Cinder rájuk sem hederített, felhajtott egy pohár langyos vizet, miközben elgondolkozott Farkas intelmein. Tudta, hogy a fiúnak igaza van. Míg Farkast csak megfeszülve, teljesen odakoncentrálva tudta irányítani, addig az olyan földlakókat, mint Thorne

és Scarlet, általában olyan könnyedén az uralma alá vonta, mint ahogy kicserélt egy behalt androidszenzort.

Mostanra már mindkettőre képesnek kellene lennie.

– Próbáljuk meg újra! – igazította meg a copfját Cinder.

Farkas visszafordult felé.

– Talán jobb lesz, ha pihensz egy kicsit.

– Akkor nem pihenhetek majd, ha a királynő katonái a nyakamba lihegnek, nem igaz?

Cinder megmozgatta a vállát, próbálta visszanyerni az erejét. A fejében a fájdalom már szűnni kezdett, de a pólója hátulja teljesen átizzadt, és minden egyes izma remegett attól, hogy az elmúlt két órában végig Farkassal próbált hadakozni.

Farkas megdörgölte a halántékát.

– Reméljük, hogy sosem kerülsz szembe a királynő valódi katonáival. A varázslói és a felderítői ellen van esélyünk, de a fejlett katonái más lapra tartoznak. Ők inkább állatok, mint emberek, és nem reagálnak jól az agyi manipulációra.

– Mert az emberek igen? – kérdezte Scarlet, végigkaristolva a kanalát a tálon.

Farkas odapillantott, és valahogy ellágyult a tekintete. Cinder már vagy százszor látta azóta, hogy Farkas és Scarlet is csatlakozott a Rampion légénységéhez, és még mindig úgy érezte, mintha betolakodó lenne egy intim helyzetben.

– Úgy értettem, hogy kiszámíthatatlanok, még egy varázsló irányítása alatt is. – Farkas visszafordult Cinderhez. – Vagy bármelyik másik holdlakóé alatt. A genetikai beavatkozások, amik a katonává válásukhoz kellenek, éppúgy érintik az agyukat, mint a testüket. Szélséyesek, vadak... veszélyesek.

Thorne nekidőlt Scarlet ládájának, és jól hallhatóan odasúgta:

– Az megvan neki, hogy volt utcai harcos, aki még mindig a Farkas nevet használja, ugye?

Cinder az arcába harapott, hogy elfojtsa a nevetését.

– Akkor meg aztán főleg fel kell készülnöm, amennyire csak tudok. Szeretném elkerülni, hogy még egyszer olyan meleg helyzetbe kerüljünk, mint Párizsban.

– Nem te vagy az egyetlen.

Farkas megint hintázni kezdett a talppárnáján. Cinder korábban azt hitte, ez azt jelenti, készen áll egy újabb küzdelemre, de mostában már inkább azon az állásponton volt, hogy Farkas egyszerűen csak ilyen – folyton mozgásban van, folyton nyugtalan.

– Erről jut eszembe – tette hozzá Cinder –, szeretnék pár nyugtatólövedéket, amikor legközelebb leszállunk. Minél kevesebb katonát kell legyőznünk vagy irányítanom, annál jobb.

– Nyugtatólövedék, feljegyeztem – jelentette Iko. – Egyébként vettem a bátorságot, hogy beprogramozzak egy hasznos kis órát, ami visszaszámol. Tizenöt nap és kilenc óra van még hátra a császári esküvőig.

A fali netmonitor életre kelt, és megjelent rajta egy óriási digitális óra, ami tizedmásodpercenként számolt vissza.

Elég volt három másodpercig néznie azt az órát, Cinder máris rosszul lett az idegességtől. Elszakította róla a tekintetét, és inkább a netmonitor többi részét figyelte, és az azon megjelenő, Kai és Levana esküvőjének megakadályozására kidolgozott tervük részleteit. A képernyő bal oldalán, lent a szükséges holmik listája állt: fegyverek, eszközök, álcák, és most már a nyugtatólövedékek is.

A képernyő közepén az Új-pekingi Palota alaprajza kapott helyet.

Jobboldalt a teendők nevetségesen hosszú listája állt, aminek egyetlen pontját sem pipálták még ki, pedig már napok óta tervezgettek és készülődtek.

Az első pont a listán az volt, hogy felkészítik Cindert arra az elkerülhetetlen pillanatra, amikor újfent szembekerül Levana királynőjével és az udvartartásával. Bár Farkas nem mondta ki nyíltan, Cinder maga is érezte, hogy nem fejlődik elég gyorsan a holdbéli képessége. Már kezdte azt hinni, hogy évekbe fog telni, mire megfelelő szintre fejlődik, de csak két hét állt a rendelkezésükre.

A még kissé kidolgozatlan terv szerint az esküvő napján valammivel elvonják az örök figyelmét, a ceremónia alatt beosonnak a palotába, ahol ország-világ előtt kijelentik, hogy Cinder valójában az elveszett Selene hercegnő. Aztán Cinder a világ különböző médiacsatornáinál előtt követeli, hogy Levana adja át a koronát neki, és ezzel egyetlen csapással megakadályozza az esküvőt, és véget vet Levana uralmának.

Mindaz, ami az esküvő után következne, teljességgel elmosódott Cinder agyában. Folyton az járt a fejében, mit gondolnak majd a holdbéliek, amikor rádöbbennek, hogy az elveszett hercegnőjük nemcsak kiborg, hanem ráadásul halvány fogalma sincs a világukról, a kultúrájukról, a hagyományaikról, a politikájukról. Egyedül azért nem roppantotta össze ennek az egésznek a súlya, mert tudta, hogy bármi történjék is, Levanánál rosszabb uralkodó csak nem lehet.

Remélte, hogy a holdbéli nép is így látja majd.

A korábban megivott pohár víz most felfordult a gyomrában. Legalább ezredszerre csábította a gondolat, hogy bemásszon a hálókörletben lévő emeletes ágyának takarói alá, és addig ki se jöjjön onnan, amíg a világ el nem felejt, hogy volt egyáltalán valaha holdbéli hercegnő.

De nem tette, helyette elfordult a képernyőtől, és megmozgatta az izmait.

– Jól van, kész vagyok, megpróbálhatjuk újra – vette fel az alapállást, amit Farkas tanított neki.

Csakhogy Farkas már Scarlet mellett ült, és a lány zabkásájának maradékát falta. Teli szájjal lesütötte a tekintetét, majd nagyot nyelt.

– Fekvőtámasz.

Cinder leeresztette a karját.

– Mi van?

Farkas rámutatott a kanállal.

– Nem csak közelharccal edzheted a testedet. Megerősíthetjük a felsőtestedet is, miközben az elmédet pallérozzuk. Csak próbálg meg odafigyelni a környezetedre! Koncentrálj!

Cinder öt teljes másodpercig bosszúsan meredt rá, majd leereszkedett a földre.

Tizenegynél járt, amikor hallotta, hogy Thorne ellöki magát a ládától.

– Tudjátok, amikor gyerek voltam, mindig azt hittem, hogy a hercegnők tiarát viselnek, és teazsúrokat szerveznek. Most, hogy találkoztam egy valódi hercegnővel, azt kell hogy mondjam, kissé csalódott vagyok.

Cinder nem tudta, vajon Thorne sértésnek szánta-e a szavakat, de a *hercegnő* szó teljesen kiborította őt az utóbbi időben.

Élesen kifújta a levegőt, és úgy tett, ahogy Farkas mondta. Koncentrált... Könnyedén megtalálta Thorne energiáját, ahogy a kaptány elhaladt mellette a pilótafülke irányába menet.

Épp leeresztette magát a tizennegyedik fekvőtámaszhoz, amikor kényszerítette Thorne-t, hogy megtorpanjon.

– Mi a...?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Cinder felnyomta magát, majd lábával félkört írt le. A bokája beleütközött Thorne vádlijába. A kapitány felkiáltott és elesett, hatalmas nyögéssel épp a fenekén landolt.

Cinder sugárzó arccal, elismerésre vágyva felnézett Farkasra, azonban a fiút és Scarletet túlságosan lefoglalta a nevetés. Még Farkas éles szemfogai is kilátszottak, amiket máskor olyan gondosan elrejtett.

Cinder felállt, és Thorne felé nyújtotta a kezét. Még a kapitány is mosolygott, bár közben grimaszolva a csípőjét dörögölte.

– Segíthetsz kiválasztani a tiarámat, miután megmentettük a világot.